

מפרישין מתרומת הלשכה **שכר האומנין** שעושים את הקטורת, ומזכים את המעות לאומנין על ידי אחד הגזברים, ובכך יוצאות אותן מעות לחולין, כי התשלום עבור העבודה מחלל את קדושת המעות. אך עדיין לא נתנו את המעות ביד האומנים. וכיון שהיה בידם של הגזברים מעות חולין [השייכות לאומנים], היו מחללין אותה את הקטורת שנותרה על מעות האומנין [בהסכמתם], ונעשתה הקטורת חולין והמעות קדושות, ונותנין אותה, את הקטורת שנתחללה על המעות ועתה היא חולין, לאומנין בשכרן [במקום המעות שהיו צריכים לקבל, ושעתה הן קדושות]. וחזירין הגזברים ולוקחין אותה מהאומנין על ידי שמשלמים להם עבורה מכספי התרומה החדשה, ובקניה זו יוצאין המעות של התרומה החדשה לחולין, ואילו הקטורת מתקדשת בקדושת המעות של התרומה החדשה, וראויה מעתה להקטרה בשנה החדשה!

ואמאי לא נימא "קדושה שבהן להיכן חלכה"?! שהרי הקטורת קדושה קדושת הגוף, שהתקדשה בהיותה במכתשת, דסלקא דעתין שהמכתשת כלי שרת הוא.

אלא, מוכח מכאן, שרק דבר שהתקדש על ידי יחיד בקדושת הגוף אינו יכול להפדות, ולא דבר שקדוש בקדושת הציבור כמו קטרת, והוא הדין תמידין.

אמר ליה רב חסדא: קטורת קאמרת להוכיח שהיא נפדית? שאני קטורת, שאין בה קדושת הגוף אלא דקדושת דמים היא. משום יא-א
שאין המכתשת שנשחקת בו נחשבת כלי שרת.

"אחת בשנה יכפר עליו". ומדסמיך "אחת" ל"כפר" דרשינן, אותה כפרה תהיה רק פעם בשנה על ידי שעיר החיצון, ולא על ידי שעירי הרגלים.

אמר עולא אמר רבי יוחנן: תמידין שלא הוצרכו לציבור, שנותרו מהשנה שעברה, לפי שבראש חודש ניסן מתחילים להביא תמידין שנקנו מכספי מחצית השקל של השנה החדשה, ואלו שנקנו מכספי הציבור של השנה הקודמת, ונותרו, הרי הם נפדין על אף היותם קרבנות תמימים, וכפי שיבואר לקמן ש"לב בית דין מתנה עליהם" שאם יותרו לא יהיו קדושים אלא קדושת דמים שיש לה פדיון. ולאחר שנפדו ויצאו לחולין חוזרים וקונים אותם מכספי הציבור של השנה החדשה ומקריבים אותם בתורת תמידין חדשים.

יתוב רבה וקאמר לה להא שמעתא דרבי יוחנן.

אמר ליה רב חסדא: מאן ציית לך ולרבי יוחנן רבך? וכי קדושה שבהן להיכן אזלא? שהרי אין קרבנות הקדושים בקדושת הגוף מתחילים כשהם תמימים!

אמר ליה רבה: וכי את לא תסברא דלא אמרינן בקרבנות הציבור "קדושה שבהן להיכן חלכה" היכא דמחללין הציבור לצורך תקנה? 22!

והתנן: מותר הקטורת, שהיתה נותרת בכל שנה, ובכל שנה יש להביאה מכספי הציבור החדשים, ואם כן מה היו עושיין בה בקטורת שנותרה? —

אלא מעתה שהתקדשה הקטורת בקדושת הגוף, תיפסל נמי בלינה, כדין כל המתקדשים קדושת הגוף בכלי שרת, שאם עבר עליהם הלילה נפסלו להקרבה. ואם כן, אלמה תנן שאין הקטורת שנכתשה במכתשת נפסלת בלינה עד שתינתן לכלי שרת?

דתנן במסכת מעילה [בהמשך למשנה שהובאה לעיל, שכל מנחות היחיד מתקדשות קדושת הגוף על ידי נתינתן לכלי שרת והוכשרו בכך ליפסל במגע טבול יום ובלינה] — הקומץ והלבונה של מנחת יחיד, והקטורת, שהיא קרבן ציבור, ומנחת כהנים המוקטרת כליל ואין בה קמיצה, ומנחת כהן משוח שמביאה בכל יום, ומנחת נסכים המובאת עם קרבן בהמה, שגם בהן אין קמיצה אלא הן מוקטרות כליל, מועלים בהן משחוקדשו? קדשו בכלי שרת בשעה שבאים להקטירם, הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה.

ומוכח מכאן, שהקטורת מתקדשת גם ליפסל בטבול יום וגם ליפסל בלינה, ואילו בברייתא דלעיל קתני שהיא מתקדשת רק ליפסל בטבול יום [דלא קתני בברייתא שנפסלת בלינה], שאין הקטורת מתקדשת בקדושת הגוף כשכותשים אותה במכתשת אלא רק כשנותנים אותה בכלי שרת לפני הקטרתה, דומיא דכלי שרת של הקומץ והלבונה, שניתנים בכלי שרת לפני הקטרתם.

וכך יש לנו לדייק ממשנה זו: קדשו הקומץ או הלבונה או הקטורת בכלי שרת בשעת הקטרה, אין. הם הוכשרו להפסל בטבול יום ובלינה. לא קדשו עתה בשעת הקטרה בכלי שרת, לא הוכשרו ליפסל בטבול יום ובלינה.

אמר ליה רבה: אלא מעתה, שאין הקטורת מתקדשת בקדושת הגוף לא תפסל בטבול יום, אם טבול יום נגע בה, שאין טבול יום פוסל אלא דברים שהתקדשו בקדושת הגוף. ואם כן, אלמה תניא: נתנה לקטורת במכתשת, הרי היא נפסלת בנגיעת טבול יום?

וכי תימא, כל קדושת דמים נמי מיפסלי בטבול יום, אין זה נכון! 222

והתנן: המנחות של יחיד מועלין בהן משחוקדשו, על אף שקדושתן היא רק קדושת דמים. לפי שמועלים בהקדש בין בקדושת דמים ובין בקדושת הגוף. ואם כבר קדשו המנחות על ידי נתינתם בכלי שרת בעזרה, הרי בזאת הם הוכשרו ליפסל במגע של טבול יום, ובמגעו של מחוסר כיפורים [שהוא טמא שנטהר בטבילה, אך עדיין לא הביא את קרבנות הטהרה שלו]. וכן הוכשרו אותן מנחות שהתקדשו קדושת הגוף על ידי נתינתם בכלי שרת להפסל בלינה, שאם עבר עליהם לילה לאחר שהתקדשו, הרי הם פסולים!

ומוכח מהאי מתניתין שרק אם קדשו בכלי שרת — אין, אכן הם נפסלים בטבול יום, אבל אם לא קדשו בכלי שרת לא נפסלים בטבול יום. ואם כן, תיקשי לרב חסדא, דאמר שקדושת הקטורת אינה אלא קדושת דמים, כיצד היא נפסלת במגע של טבול יום?

אמר ליה רב חסדא לרבה: אלא מאי אמרת דקדושת הקטורת שניתנה במכתשת קדושת הגוף היא, ולכן היא נפסלת במגע של טבול יום.

אחר ולהקריבו, קדוש הוא עצמו קדושת הגוף ואין בו פדיון. כי כל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח, על אף שהמקדיש הקדישו במפורש לדמיו בלבד, ואם כן תיקשי, מה מועיל התנאי של לב בית דין על הקרבנות הנותרים שלא יהיו קדושים אלא לדמיהן, והרי על אף שהקדישם לדמיהם בלבד אין הם יוצאים מידי מזבח?!

אמר ליה רבה: לא קשיא. הא זה שאינו יוצא מידי מזבח הוא בכגון דאמר "לדמי עולה", כיון שהוא עצמו ראוי לעולה הרי הוא מתקדש בעצמו בקדושת עולה, והא דמהני התנאת לב בית דין שלא יהיה קדוש קדושת הגוף וכמו כן מהני הקדשת היחיד שמקדיש לדמיו בלבד, כגון דאמר היחיד על זכר תמים — יהיה זה קדוש "לדמי נסכים" כיון שאין הוא עצמו יכול להקרב נסכים חלה בו קדושת דמים בלבד, שימכר ויביאו בדמיו נסכים. וכל שכן בית דין המתנים שהתמידין הנותרים יהיו קדושים לדמי "מותר — תרומה — ישנה", והיינו שתהיה קדושתן כקדושת המעות שנתרו מתרומת השנה שעברה, המיועדים לקניית ריקועי פחים לציפוי קדש הקדשים, שאין הקרבן מתקדש בקדושת הגוף, אלא לדמיו בלבד.

איתיביה אבוי לרבה: פר ושעיר הפנימיים של יום הכיפורים שאבדו, והפריש אחרים תחתיהם, וכן שעירי חטאת הציבור, יא-ב שהופרשו לחטאת על עבודה זרה, שאבדו, והפריש אחרים תחתיהם, ונמצאו לאחר שהקריבו אחרים תחתיהם, אין להם תקנה להביאם במועדים לחובת היום כשעירי חטאת נכשם שיש תקנה לשעירי חטאת שלא הובאו ברגל זה שאפשר להביאם ברגל אחר], כיון ששעירים אלו צריך להביא

על אף שהקטורת היתה כבר מקודם לכן במכתשת! ומוכח, שאין המכתשת מקדשת את הקטורת קדושת הגוף, ומשום שאין המכתשת נחשבת כלי שרת!

אמר ליה רבה: לינה קאמרת? שמוכח מהא דאין הקטורת נפסלת בלינה לאחר שנכתשה במכתשת, שאין בה עדיין קדושת הגוף?! לא תוכיח מכאן מידי. כי פסול לינה הוא משום שינוי צורה, שההמתנה במשך הלילה משנה את מראיתו של הקרבן. ולפיכך, שאני קטורת משאר הקרבנות, שאין היא נפסלת בלינה על אף שהתקדשה בקדושת הגוף במכתשת, הואיל וצורתה של הקטורת אינה משתנה בלינה אלא הרי היא עומדת בצורתה בכל השנה כולה! ומיהו משקדשה בכלי ליקרב גזור בה רבנן פסול לינה שלא יבואו להכשיר בשאר קדשים (רש"י).

ומקשינן: מכל מקום, גם אם תירץ רבה שפיר את קושיתו של רב חסדא, עדיין קשיא קושיתו של רב חסדא לעיל על דברי רבי יוחנן שאפשר לפדות את התמידין שנתרו: 22

וכי קדושה שבהן להיכן הלכה? שהרי לא מצינו פדיון לקדושת הגוף?!

אמר רבה: לב בית דין מתנה עליהן, בשעת לקיחתן של קרבנות הציבור, על קדושתם — שאם הוצרכו להם הוצרכו, והרי הם קדושים קדושת הגוף, ואם לאו אלא שנתרו [בין בתמידין ובין בקטורת], יהיו קדושים לדמיהן בלבד, ויוכלו להפדות מקדושתם.

אמר ליה אבוי לרבה: והא מר, הוא דאמר: הקדיש זכר תמים לדמיו שתהיה קדושתו על מנת שיוכלו לפדותו ולקנות בדמיו קרבן